

[Niels Helveg Petersen.]

det gælder et industripolitisk samarbejde om produktudvikling og afsætning, det gælder fælles indsats i det tekniske bistandsarbejde, og udvalget fremlægger på disse områder konkrete forslag på forskellige områder. Der vil endvidere være betydelige arbejdsopgaver i forbindelse med et øget samarbejde på det valutamæssige og pengepolitiske område, der er arbejdsopgaver vedrørende konsultationer om den økonomiske politik og budgetpolitikken, om konkurrenceret, om næringsret, om en bedre organisering af det nordiske samarbejde i internationale organisationer — måske ikke mindst det sidste har betydelig interesse. I årenes løb er samarbejdet på disse nævnte områder indledt og udviklet, som noget ganske naturligt, men et spring fremad kunne gøres, hvis der skabtes enighed om den nordiske økonomiske union og om stærke fælles institutioner.

Den nordiske økonomiske union vil give de nordiske lande en række af de fordele, der er forbundet med et større marked. Den vil i den danske befolkning føles som noget meget naturligt, som en ønskelig nydannelse, der kan få stor betydning for den fremtidige udvikling i Norden. Det principielle grundlag for et virkeligt fremskridt er set med danske øjne til stede. Det, det nu drejer sig om, er at finde de praktiske, de tekniske formler, der kan bringe samarbejdet i stand, løfte det ud af embedsmandsrapporter og redegørelser og ind i virkeligheden.

Til det formål tvivler jeg på at det er særlig afgørende med bestemte tidsfrister; tidsfrister er ikke afgørende, hvis den politiske vilje er til stede. Er den til gengæld ikke det, vil tidsfrister — nok så mange og nok så præcise — ikke overvinde modstanden. Det er til syvende og sidst et procedurespørgsmål, og strid om proceduresspørgsmål i denne fase af forhandlingerne er næppe gavnlige for et godt resultat; specielt er det svært at se visdommen i at gøre det til et stridsspørgsmål, når den svenske statsminister, Tage Erlander, så klart har taget afstand. At trække forhandlinger og beslutninger i langdrag er imidlertid heller ikke gavnlige, og den danske regering kan regne med det radikale venstres fulde støtte til et fortsat energisk pres for hurtigt at få

afklaret, om den fornødne politiske vilje er til stede.

I diskussionen i den kommende tid vil naturligt nok vanskelighederne komme til at stå i forgrunden. Det er dem, der umiddelbart vil optage sindene, men det bør ikke få de store muligheder i planerne til at træde i baggrunden. Mulighederne for at opnå en væsentlig forbedring af de nordiske landes økonomiske vækst og styrke udådt er til stede. De kritiske synspunkter, der fremføres fra erhvervsorganisationers side, fortjener at blive og vil blive seriøst behandlet, og jeg tror kun, det er gavnlige, at alle enkeltheder underkastes nøje prøvelse. Men hvis det skridt, som de nordiske lande kan blive enige om, er tilfredsstillende stort, så vil planerne om en nordisk økonomisk union ikke strande på dansk modstand, således som det klart er fremgået af samtlige ordførertaler hidtil.

Det kan konstateres, at forløbet af de hidtidige forhandlinger giver et godt grundlag for det videre forløb. Der er vel i alle nordiske lande kredse, der er skeptiske over for noget, man ikke kender endnu, men både den finske, svenske og norske regering har givet udtryk for deres ønske om at føre forhandlingerne til ende med positivt resultat. Undertiden kunne man måske få det indtryk, at der i Norge var kredse, der var mere end naturligt skeptiske, hvortil dog skal bemærkes, at intet land har stillet betingelser og krav, som der ikke kan forhandles om, og intet land har afvist synspunkter, der er væsentlige for andre.

Fra det radikale venstres side skal der kun lyde anerkendelse for den nøgterne redegørelse, som handelsministeren afgav, og for regeringens politik i dette spørgsmål. Det svære står tilbage, men det forekommer, at der er gjort en god begyndelse. Det ville i det radikale venstre føles som en stor tilfredsstillende at kunne medvirke til at virkeliggøre planerne om den nordiske økonomiske union.

Aksel Larsen: Det var på det rette tidspunkt, statsministeren under Nordisk Råds møde i Oslo i februar 1968 tog initiativet til nye forhandlinger om det nordiske samarbejde med det sigte at få Norge, Finland, Sverige og Danmark sluttet sammen i en